

MILOŠ BRNČAL

KAUZA

GAŠPAR

MARENČIN PT

Miloš
Brněchal Kauza
Graspar

MARENČIN PT

© Miloš Brnčal, 2014
© Marenčin PT, spol. s r. o., 2014
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Jazyková úprava Monika Pálušová
Cover & Layout Marenčin Media, s. r. o.
393. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-8114-314-4

*Táto kniha je dielom literárnej fikcie.
Všetky postavy, miesta a udalosti v nej sú
vymyslené a ich prípadná podobnosť so
skutočnosťou je čisto náhodná.*

1

Hlava štátu vyplazí jazyk svojej čestnej stráži. Maťko a Kubko majú medzi zamestnancami prezidentského paláca úspech. Gašpar Ivanovič vraj zastrelil slona. Milan Sladký vidí prsia krásnej Tiroláčky. Akým spôsobom doručuje premiér prezidentovi pokyny?

Prezident Gašpar Ivanovič sa zavrtil na taburetke, ale nie kvôli hemoroidom, takú bolesť našťastie nikdy nepoznal. Jednoducho sedel pred zrkadlom na kozmetickom stolíku, ktorý nedávno vyradila jeho manželka, lebo si kúpila nový so samovysuvateľnými priečinkami, elektronickými zámkami na diaľkové ovládanie a automatickým osvetlením, ktoré sa zapínalo dva metre od neho, za skromných, necelých štyritisíc eur. Jemu bolo ľúto starožitnosť vyhodiť. A urobil dobre.

Tak ako každé ráno o pol ôsmej, aj teraz sedel pred zrkadlom, ktoré bolo súčasťou stolíka. Zaujal polohu, ako keby ho mali fotografovať do časopisu Playboy, v ktorom si vo voľných chvíľach s potešením listoval, a opýtal sa:

„Zrkadlo, zrkadlo, povedz mi, kto je najkrajší a najmúdrejší na celej zemi.“

„Predsa ty, Gašpar Ivanovič,“ odpovedal jeho zrkadlový obraz, ktorý naňho dokonca pôvabne žmurkol.

„Tak to by sme mali,“ konštatoval prezident s uspokojením. Postavil sa vo svojej súkromnej izbe, vo vile postavenej mimo hlavného mesta. Frčkou odstránil z tmavého obleku smietku a polohlasne poznamenal: „Ďalší deň sa môže začať.“

Prešiel k oknu s výhľadom na ulicu, v ktorej poväčšine bývali ľudia, ktorí v spoločnosti voľačo znamenali. Teda rozhodovali o jej osude a smerovaní, ale najradšej zo všetkého zhŕňali peniažky. Uvidel čiernu limuzínu, z výfuku ktorej vychádzal prúd bieleho dymu. Za volantom sedel vodič a zároveň člen ochranky.

„Drahá, idem do roboty!“ vykrikol z chodby prvého poschodia priestrannej vily, po oboch stranách vyzdobenej jelením a srnčím paroží. Okrem neho jediná obyvateľka vily vyskočila z postele a kým stihol zísť do priestrannej haly na prízemí, zastala pri ňom a obdarila ho bozkom, v ktorom bola ukrytá dlhoročná skúsenosť pôvodného manželstva, tiež spokojnosť z možnosti žiť po boku muža, ktorý jej voľakedy daroval dnes už viac ako tridsaťročnú dcéru. Vari jediným nedostatkom bolo, že ju vychovával ako syna, po ktorom márne túžil. Aj v preddôchodkovom veku táto prvá dáma, ktorá si s potešením vychutnávala svoje postavenie, vyzerala dobre.

„Môj drahý Gašparko, želim ti úspešný a krásny deň. Tej novinárskej zberby si nevšímaj. Sú to závistlivé hyeny, ktoré by najradšej zožrali každého, kto v republike čosi znamená...“

Prezident manželke jemne stisol predlaktie a odhodlane vykročil k domovým dverám. „A nezabudni na Gucciho!“ zavolala za prvým mužom svojho srdca, ktorý vyšiel z domu, cez predzáhradku prešiel k bránke, aby nastúpil do prezidentského lincolnu, ktorý v tejto chvíli predstavoval spojnicu medzi súkromím a vykonávaním náročnej, zodpovednej, podľa sústavy druhej najvyššej štátnej funkcie. V tej prvej, až na samom olympe, trónil predseda parla-

mentu Janko Hraško. Zamával na člena ochranky, stojaceho pred unimo bunkou a opustil svoje bydlisko.

Cez otvorenú vysokú kovovú bránu limuzína vošla do aleje lemovanej pagaštanom konským, ktorého plody počas zimy tvorili súčasť výdatného krmiva pre niekoľko exemplárov srnčej zveri, umiestnených do ohraničeného výbehu v záhrade prezidentského paláca.

Po krátkej jazde vodič zastavil na mieste vymedzenom dopravnou značkou s veľkým P a poznávacou značkou lincolna. Hneď vedľa bolo vyhradené parkovacie miesto pre vozidlo invalidného majiteľa a ďalších desať miest pre suitu vedúcich pracovníkov prezidentského paláca, na ktorom dnes viala prezidentská štandarda. Boli tam aj miesta pre prezidentské návštevy i policajný sprievod. Až k plotu sa tiahli záhony, ktoré na jar záhradnícka firma ošetrí a vysadí na nich rôzne druhy kvetov. Počas vegetačného obdobia svojou nádherou priťahujú tisícky turistov, ktorí túto krásu s prezidentským palácom v pozadí cez mreže zvečňujú do svojich fotoaparátov. Bežní zamestnanci nechávajú svoje autá na parkovisku mimo areálu sídla hlavy štátu zabezpečené závorou, ktorú si otvárali osobnou čipovou kartou za symbolický poplatok dvadsať eur ročne.

Vodič, znalec bojových umení, spoločenského správania a protokolu, dôstojne vystúpil z auta, oblúkom ho obišiel a otvoril zadné dvere svojmu pasažierovi. Gašpar Ivanovič, svižne na svoj vek, opustil opancierovanú limuzínu s nepriestrelnými sklami, vybavenú príručným barom, zabudovaným monitorom s kvadrofónnym ozvučením, na ktorom mohol sledovať výstupy z počítača, satelitné televízne vysielanie, prípadne si z USB kľúča púšťať obľúbené filmy či hudobnú produkciu.

Na hlavu si nasadil klobúk, navliekol čierny zimník a pri náraze januárového vetra niekoľkokrát zažmurkal očami. S kontrolovaným držaním tela prešiel k dvom členom svojej čestnej stráže v zelenožltých uniformách. Vyplazil na nich jazyk, čo považoval za kontrolu ich sebaovládania.

Pred hlavným vchodom ho už očakával vedúci kancelárie prezidenta Kamil Klobúčik, ktorého prezývali Červená Čiapočka pre jeho záľubu nosievať červenú kravatu, slipy a ponožky. Prečistil si hlasivky.

„Vitajte, pán prezident,“ zaznelo z bezpečnej vzdialenosti.

Dôležitý muž nepostrehol, od koho z dvojčlenného uvítacieho výboru zazneli tie tri slová, preto odpovedal svojmu hovorcovi Martinovi Trúdovi, ktorý si medzi novinármi vyslúžil prezývku Pľuvač. Pri poskytovaní rozhovorov redaktorom elektronických médií totiž tak vehementne rozprával, až mu z úst vystreľovali kvapôčky slín.

„Aj vy, pán Trúd. A čo manželka, ešte sa potí s tou potvorou... chrípkou... v posteli... hahaha?“ zasmial sa Gašpar Ivanovič na svojom vtipe.

„Ešte dva dni si poleží, ale už je to lepšie. Zdá sa, že lieky zabrali,“ odvetil hovorca vážne a kýchol si.

Kamil Klobúčik si iba vzdychol. Nebolo to po prvýkrát, čo ho prezident takto prehliadal, ale ani pri najvyššom sústredení nevedel prísť na to, či tak robí vedome alebo z iného dôvodu. Podržal ozdobnú pozlátenu kľučku od zručného majstra kováča na mohutných vyrezávaných bukových dverách, namorených do hneda a dal prednosť prezidentovi. Pľuvač sa vopchal hneď za ním a Klobúčik mu dal riadny buchnúť do chrbta. Nemal rád toho naduté-

ho a arogantného panáka, ktorý sa živil tým, že vyslovoval, najmä však obhajoval názory a činy hlavy štátu.

Spoločne vkročili do honosných prízemných priestorov, vystlaných mäkkým, ale praktickým kobercom, s dvomi ťažkými gobelínmi od orientálnych majstrov na stene po ľavej ruke. Dva krištáľové lustre dodávali dostatok svetla tomuto priestoru, ktorý viedol do reprezentačných priestorov paláca a štvorcovej pracovne prezidenta v jeho pravom krídle. Bolo potrebné prejsť okolo recepčného pultu, za ktorým stála v pozore mladá dievčina v slušivej uniforme, pracovníčka úradu pre ochranu sústavných činiteľov. Na pohľad útle žieňa by si však hravo poradilo aj s dvojmetrovým, dobre stavaným chlapom, ktorý nebol cvičený v bojových umeniach. V ľavom krídle pulzovali tepny životne dôležité pre chod tejto jednej z najdôležitejších inštitúcií v štáte, ktoré spadali pod kanceláriu prezidenta – na čele s vedúcim kancelárie, ako osobný úrad, tlačové oddelenie, kancelária hovorca prezidenta a oddelenie protokolu, ďalej podateľňa, ale aj fajčiaren, ktorá bola zároveň aj návštevnou miestnosťou. Cudzie osoby sa totiž nesmeli pohybovať po paláci ani v sprievode zamestnanca. Samozrejme, s výnimkou návštev hlavy štátu, ale aj tie si musela prísť vyzdvihnúť jej asistentka. Raz do roka všetky priestory sprístupnili pre verejnosť.

Celé prvé poschodie zaberali odbory vnútornej, zahraničnej politiky, legislatívy a milostí, ekonomiky a správy, a oddelenie styku s verejnosťou. Bolo tam aj tzv. vojenské oddelenie, v ktorom mali na starosti ochranku a čestnú stráž prezidenta. No a na najvyššom – druhom poschodí, keďže palác nebol podpivničený, bol umiestnený archív. Tiež hvezdáreň s kopulou, ktorú nechal vybudovať ešte jeho predchodca. Keďže bola plne funkčná, vybavená výkonným

ďalekohľadom, Gašpar Ivanovič tam za jasných nocí, keď nemohol spávať, a tých bolo stále viac, zašiel, pozoroval hviezdy a popúšťal uzdu svojej fantázií.

Vo vstupnej hale boli nastúpení riaditelia odborov, vedúci oddelení, prípadne ich zástupcovia, ktorí vytvorili špalier. Všetci mali na tvárach úsmevy určené na túto príležitosť.

Prezident miloval tieto chvíle. Zakaždým ho naplňalo radosťou, ako mu vzdávajú úctu, a on sa k svojim poddaným snažil byť žoviálny. Náhodným výberom potriasol ruku trom, niekedy aj štyrom zamestnancom pri použití formulky „tak ako?“, pričom nikdy nečakal na odpoveď. Dotyční, ktorým sa dostalo takejto cti, to vedeli a mysleli si svoje podľa svojho vzťahu k prezidentovi. Keby mal Gašpar Ivanovič schopnosť čítať myšlienky, pri niektorých by zamliaskal od rozkoše, ale našli by sa aj také, za ktoré by ich nositeľom najradšej zaživa vytrhal vnútornosti z tiel. Našťastie z ich neosobných rutinných úsmevov sa nedalo nič vyčítať.

Osoba s privilegiom zostať počas príchodu prezidenta vo svojej kancelárii bola tajomníčka sekretariátu. Martin Trúd otvoril dvere a vpustil dnu prezidenta. Kamil Klobúčik sa uklonil. Vzápätí sa zvrchol a odišiel za pracovnými povinnosťami. Pľuvač si počkal, kým sa prezident zvíta s Oľgou Pitelovskou. Tá vezme podnos s pariacou sa kávou, latte a cukorničkou, a spolu odídu do prezidentovej pracovne. Potom sa usadí v kresle a počká, kým si ho šéf zavolá.

„Ďakujem vám, Olinka,“ povedal prezident oficiálne a zahľadel sa na jej krásne vyformovaný zadoček, ktorý sa sebedovome pohupoval pri chôdzi. Obrátila hlavu a pôvabne sa usmiala. „Potom vás zavolám,“ zaznelo ešte. Muž, ktorý v mladosti patril k texaskovej generácii a až vo funkciách

si začal zvykať na drahé obleky, košele a kravaty, si počkal, kým sa zatvoria dvere a nasal vábivú vôňu kávy, ktorú iba asistentka dokázala uvariť podľa jeho gusta.

Toto bola jedna z chvíľ vytrhnutá z prísneho protokolárneho kolotoča, počas ktorej relaxoval tým, že sa snažil nemyslieť na nič, tobôž nie na robotu. Iba vyslať myseľ do nekonečného vesmíru, odkiaľ sa vráti očistená od nepotrebného balastu, páchnuceho bahna a nečistôt, ktorými bola zahľtená politická scéna.

Za pokus to stálo, no nepodarilo sa. Už dlhší čas jeho pohodu nahlodáva a aj v tejto chvíli začal svoju ofenzívu červ, ktorého sa nijakým spôsobom nedokázal zbaviť, ba niekedy má pocit, že jeho požíraním z vnútra enormne nabere na hmotnosti. Je ním ešte za predchádzajúcej vlády vraj právoplatne zvolený generálny lustrátor Jozef Henten. Tento muž, ktorého čoraz väčšmi nenávidí, mu pokazil aj vianočné sviatky, keď sa nikým nepozvaný v nepravidelných intervaloch vtieral do jeho súkromia. Dokonca v novoročnej pošte našiel od neho pohľadnicu, v ktorej mu želá veľa zdravia, šťastia a pohody v nastávajúcom roku 2013.

Toľká drzosť! Chlap, ktorý sa aj vo funkcii lustrátora dopúšťa chýb, napríklad skartuje obľúbené recepty Klaudie Hantákovej, frajerky Dobroslava Šípku, sa mu vo všetkom snaží protirečiť. Vyčíta mu, že ho takmer dva roky nechce vymenovať do funkcie a bombarduje Sústavný úd samými hlúposťami. Ako dobre by sa žilo, keby sa do politiky nedostávali takíto idioti, ktorí iba búria pokojné vody a znepríjemňujú život obyvateľstvu, túžiacemu po pokoji pre svoju prácu a napĺňanie životných snov. Ako opakovací somári si jeho rétoriku osvojili aj opozičné parlamentné strany a stupňujú svoje útoky voči jeho osobe.

„Do psej matere!“ vykrikoval Gašpar Ivanovič, keď sa napil horúcej kávy a popálil si pery.

„Volali ste ma, pán prezident?“ zareagoval hovorca na výkrik, ktorý mu síce nepatrilo, ani mu nerozumel, ale pre istotu zastal medzi dverami.

„Nie, ale keď už ste tu, podte ďalej.“ Martin Trúd zaujal svoju vyčkávaciu pózu, teda jemne sa naklonil nad písací stôl so zápisníkom v čiernych hnedých doskách s logom prezidentskej kancelárie a s perom, aké odovzdávali ako dar významným návštevam. Vždy bol obrátený ľavou stranou k prezidentovi, ako keby nedoslýchav na ľavé ucho, ale sluch mal v poriadku. Nebude predsa svojím postojom riskovať prípadnú otázku prezidenta, prečo sa k nemu obracia pravou stranou, ktorú on zo srdca nenávidí, lebo z tej časti pochádzajú všetci jeho politickí protivníci. Vo funkcii hovorca musí byť predsa maximálne prezieravý a počítať s každou maličkosťou, ktorá by sa mohla prezidentovi znepáčiť.

„Pán Trúd, poznačte si, že dnes zjídete ku Guccimu, odiaľ vyzdvihniete dôležitý balíček.“

Hovorca sa perom poškrabal za uchom, čo robieval za každým, keď sa dostal do rozpakov.

„A v ktorom hoteli býva?“ spýtal opatrne.

„Kto?“

„Pán Gucci, ten svetoznámy...“

„Mal som na mysli značkovú predajňu jeho výrobkov v Poluse.“

„Áno, pravdaže, značkovú predajňu...“

„Môžete ísť,“ veľkodušne prepustil Gašpar Ivanovič svojho hovorca. Očami prebehol program dňa ležiaci na stole, ktorému nevenoval väčšiu pozornosť. Podrobne ho preberie so svojou asistentkou. Hoci mal k dispozícii monitor

domácej i zahraničnej tlače, siahol po denníku SME, ktorý bol položený navrchu spolu s Pravdou, Hospodárskymi novinami, Novým časom, Týždňom, Plus 1 dňom, Reflexom a najnovším vydaním týždenníka Plus 7 dní. Iné periodiká ho nezaujímali, len tieto považoval za mienkotvorné a v ich obsahu vyhľadával iba tie články, ktoré sa týkali jeho osoby. Dnes sa ako cez kopirák vo všetkých venovali špekuláciám o jeho dovolenke v istom štáte pri Jadrane. Rozpor bol totiž v tom, že pred niekoľkými rokmi začiatkom augusta mal byť v jeho obľúbenom poľovníckom revíre a zastreliť tam slona. Veď tam ťažko natrafí na krokodíla, nieto na slona. Iba on vedel, že bol doma a podvečer išiel na golf, ale takú maličkosť zabudol povedať hovorcovi, ktorý si vymýšľal hlúposti o jeho pobyte. A osobne kvôli takej „prkotine“ nehodlal predstúpiť pred verejnosť. So vzrušením, nie nepodobným tomu počas postriežky na vysokú, sa začítal do aktuálnych článkov.

Blbosti, zhrnul všetky poznatky pod jednu strechu. Pritom je to také jednoduché. Bol som tam, kde som bol a nebol som tam, kde som nebol. Ak by som aj nebol tam, kde som mal byť a bol by som tam, kde som nemal byť, to nie je vôbec dôležité, pretože niekde som určite bol. A výsostné právo prezidenta je byť tam, kde má byť a nie tam, kde akože mal byť podľa médií. Postavil sa a odišiel do veľkej sály, kde včelakedy dávno hrávali divadelné predstavenia a premietali filmy pre deti. V súčasnosti slúži aj pre novinárov počas tlačových konferencií. Na deviatu hodinu tu už sedeli zamestnanci prezidentského paláca, ktorí v tej chvíli boli v robote, ale nemali nijaké dôležité pracovné povinnosti. Tieto polhodinky, ktoré zaviedol Gašpar Ivanovič, starší zamestnanci posmešne nazývali PŠM (politické školenie

mužstva v socialistickej armáde), hoci s politikou nemali nič spoločné. Práve naopak, mali dokázať, že prezident a jeho ľudia sú apolitickí, a preto sa raz do týždňa najvyšší šéf prezidentského paláca postavil na malom javisku, ktoré sa zachovalo z dávnych čias, a čítal ukážky z domácej beletrie. Aj teraz za potlesku prítomných zaujal miesto za dreveným rečníckym pultom s rozsvietenou lampičkou. Uklonil sa, nasadil si okuliare, počkal, kým sa obecenstvo upokojí a spustil zastretým hlasom:

„Milí moji, dnes vám prečítam ukážku z knižky Marianny Grznárovej Maľko a Kubko.“

Medzi zamestnancami prezidentskej kancelárie to zašumelo, ba ozval sa aj ojedinelý potlesk. Jeden muž si vložil prsty do úst, že zapíska, ale potom si to rozmyslel.

„Ako Kubko s Maľkom vatru preskakovali... Narúbali a napíľili Kubko s Maľkom hromadu dreva a nakládli velíkánsku vatru.

Slniečko zašlo za kopce, zošerilo sa a valasi kvočali, nadúvali líca a dúchali pod polená, kým k nebu nezačal stúpať úzky pásik dymu a nevyšľahli prvé neposedné plamienky.

Medzitým sa dočista zotmelo a nebo bolo od hviezd deravé ani riečica. Polená praskali, ako keď sa pastier zaháňa bičom, plamene šlahali až povyše stromov a iskry vyletovali rovno na nebo a miešali sa s hviezdami.

„Hľadže, Maľko,“ rečie Kubko. „Plamienky!“

A plamienky vyzerajú navlas ako panáky z vreckoviek, vyviazaných na jeden uzlík. To je tak: pokým strom rastie, nemôže sa hnúť z miesta, čo ako by ho mravce pod kôrou štekli. Len čo sa však dostane na oheň, mravčenie sa premení na plamienky a tie vystrájajú takú šantu, o akej sa stromu v hore ani nesnívalo.

„Ej, veď vidím! Podme si aj my zakrepčiť,“ schmatne Maťko valašku a tak švihne poriskom, až Kubkovi čečtinovú chvojku za širákom pretne vo dvoje.

„Veď nieže tak, Maťko,“ tíši Kubko kamaráta. „Ešte by si nás, nedajbože, dokrvavil. Podme my radšej vatru preskakovať!“

Gášpar Ivanovič spoza okuliarov zasadených až na končeku nosa občas hodil očkom medzi svoje ovečky a zistil, že pozorne počúvajú. Nie ako minule, keď čítal z románu Manželky od Táni Keleovej-Vasilkovej, ktorý našiel ako darček od manželky pod vianočným stromčekom. Ženy sa do osudov štyroch priateľiek z gymnázia pozorne započúvali a viaceré ľutovali, keď sa úryvok skončil. Muži sa ošivali, nudili, pokašliavaním dávali najavo svoju nevoľu, ba podaktorí si išli do fajčiarskeho salónika zapáliť. Niekoľko nezodpovedných jednotlivcov sa na čítanie dokonca vôbec nevrátilo.

„A tak preskakovali a cifrovali a bolo im na duši veselo. Lenže v ohnisku kvočal jeden nespokojný uhlík, ktorému bol Kubko zahasil širákom plamienok. Sedel celý zamračený a zlostne čmudil. A keď sa Kubko znovu zberal ku skoku, uhlík vyfrkol, a práve ta, kde sa vzadu volná a užšia časť Kubkovho vybíjaného valašského opasku dotýkala súkenných gatií.

„Jujujujujujujujuj!“ zakrepčil Kubko okolo pahreby, až Maťkovi oči prechádzali. Aj pes v strachu kvikol a k zemi sa pritajil. A Kubko len podupkáva, rukami vyhadzuje, chvíľu nepostojí.

„Joj, Kubko, ale je z teba fajný tanečník,“ čuduje sa Maťko.

„Horkýže fajný, keď mi gate horia!“

A nijako nemôže milého Jakuba zastaviť, keby sa len nebol o Dunča potkol, a v tráve nenatiahol. Tam mu Maľko tlejúce nohavice širákom zahasil.

Oheň šťastlivo zvládli, ale na nohaviciach ostala diera ako dlaň.“

Stalo sa, čo nikto neočakával. Všetci priam viseli prezidentovi na ústach a s napätým očakávaním vnímali plynúci text, počas ktorého sa dvaja malí kamaráti pokúšali dieru na nohaviciach zašiť. Neveľmi sa im to darilo. Viacerí z prítomných si zaspomínali na rozhlasové rozprávky o Maľkovi a Kubkovi v nezabudnuteľnom podaní skvelého herca Jozefa Kronera. Našli sa však aj takí, ktorí si živo predstavovali, ako sa sám Gašparko (ako medzi sebou familiárne oslovovali prezidenta) mocuje s uhlíkom v nohaviciach.

„Sedia valasi na laviciach. Smutné hlavy v dlaniach. A tak tam sedeli celí strápení a húťali, až vyhúťali.

„Darmo je, na to treba babskú ruku,“ vraví Maľko. Nech ťa lesné žienky pozašívajú.

A už sa aj brali do tmy. Vpredu Kubko s nohaviciami, vzadu Maľko s lampášom. Zavesili nohavice na plot a ľahli si spať. A dobre urobili. Lebo ráno boli nohavice onakvejšie, ako keď ich Kubko prvý raz obliekol.

Po diere ani chýru, a to štopkanie bolo také jemné, krásne a farbisté, že škoda bolo v takých nohaviciach aj sedieť. Tak veru!“

Ozval sa potlesk.

„Ďakujem... ďakujem,“ ukláňal sa Gašpar Ivanovič. A keď sa nabažil nadšeného publika, zložil si okuliare a odišiel. Sám sa vo svojej mladosti pokúšal písať básne a poviedky. Tie aj ponúkol vydavateľstvu. Šesť mesiacov netrpezlivo čakal na vyjadrenie a keď sa nič nedialo, osobne tam zašiel.

Dodnes si spomína na vetu redaktora: „Vaše poviedky sú síce inšpirujúce, ale prvoplánové. Horšie je to so štylistikou, rozhodne aj na nej načím viac popracovať. Ale v súčasnom stave, žiaľ, vašu zbierku nemôžeme vydať.“

Budúci prezident sa poďakoval a s poéziou i literatúrou skončil. V tej chvíli sa pevne rozhodol, že keď bude voľačo znamenať, s redaktorom, ktorý jeho knižku vôbec nečítal, pretože mu odovzdal nie zbierku poviedok, ale básní, poriadne zatočí. Žiaľ, na to už nemal príležitosť, lebo redaktor, inak známy literát o niekoľko rokov zomrel. Redaktorovi kamaráti si ho ešte počas života doberali, že s jeho pečienkou by mohli klince zatĺkať.

Tieto každotýždňové čítačky v Gašparovi Ivanovičovi navodzovali pocity, ako keby verejnosti predstavoval úryvky zo svojich vlastných próz. A opájali sa úspechom. Ktovie... možno v budúcnosti... či...

Zamestnanci prezidentskej kancelárie sa pomaly trúsili zo zasadačky.

„Ahoj Kubko,“ poklepal Milan Sladký po pleci svojho kolegu a priateľa.

„Ahoj Maťko,“ zasmial sa Ferko Sáhel, pracovník podateľne. Milan Sladký bol expertom v oblasti informačných technológií a neexistovalo nič, s čím by si nedokázal poradiť. Dokonca vedel z počítača vydolovať údaje, ktoré si voľakto, hoci neúmyselne vymazal. Ešte väčší macher bol však v sledovaní a používaní rôznych nosičov, od cédečiek, devédéčiek, cez USB kľúče, až po tzv. little golden discs (malé zlaté disky), a tak nečudo, že ho prezident občas požičiaval ďalšiemu sústavnému činiteľovi, ktorý mal pod palcom celú vládu.

Spolu s pracovníkom ekonomického oddelenia Šándorom Bukvaiom, ktorý bol momentálne mimo prezidentského paláca, tvorili nerozlučnú trojicu a aj po práci si občas zašli na pivo do Lýcejky. Všetci patrili pod odbor ekonomiky a správy.

„Tak dnes o jedenástej,“ povedal Sáhel sprisahanecky a s viacerými kolegami kráčal za svojou každodennou prácou. Sladký prikývol a zamieril ku schodištu.

„Dnes to bolo celkom fajn, čo povieš?“ oslovila ho pani Osmoldesová, ktorá okolo seba rozptyľovala obláčik príjemnej vône a spolu tvorili tandem podateľne.

„Tiež si myslím. Ukázalo sa, že Gašparkovi najviac sedia rozprávky,“ odvetil Sáhel dvojzmyselne, odomkol dvere a svoju kolegyňu galantne pustil do miestnosti s pultom po celej dĺžke. Na jeho ľavej strane bola pohyblivá časť, ktorú keď nadvihli, dostali sa k svojim stolom.

Pani Osmoldesovej by nikto nehádal viac ako štyridsať rokov, hoci ako vedúca podateľne pracuje už cez dvadsať rokov a zažila všetkých prezidentov. Ako muž sa jej ani jeden nepáčil. Možno mala svoju latku stanovenú privysoko, keď so zalúbením hľadela na amerického prezidenta Billa Clintona, s ktorým by vo svojej fantázii dokázala vystrájať pekné veci. Nie ako tá hlúpa stážistka z Bieleho domu. Už niekoľko rokov bola šťastne rozvedená. S bývalým manželom sa nemuseli handrkovať o deti, lebo nijaké nemali. Janke zostal dvojizbový byt v širšom centre mesta a Viktor si vzal päťročné auto, na ktorom sa doviezol k svojej novej láske. U nej sa utopil vo vani, keď práve čítal v novinách článok o nádherných projektoch novej vlády, ktoré konečne zabezpečia ľudu plnú zamestnanosť, ústiacu do všeobecného blahobytu. Zaspal a hlava mu odkväcla pod hladinu.